

LUF 120

8/3-63.

ACC. N:R M. 16166:1-6.

Landskap: Småland
Härad: Norvidinge
Socken: Lövåby
Uppteckningsår: 1963
Upptecknare: Gunnar Johansson, Rottne
Berättare: "
Berättarens yrke: Landbrukare
Född år 1904 i Lövåby

Räfsö och räfving. s. 1-6.

LUF 100. Ensamling av språk
 Ensamling av enskilda språk, såsom
 keltiska språk, till exempel i Skottland
 och i Irland. De äro således språk
 som äro utdöda.
 Ensamling av språk som äro utdöda
 och som äro utdöda i de olika
 delarna af världen. De äro således
 utdöda i de olika delarna af världen.
 De äro således utdöda i de olika
 delarna af världen. De äro således
 utdöda i de olika delarna af världen.
 De äro således utdöda i de olika
 delarna af världen. De äro således
 utdöda i de olika delarna af världen.
 De äro således utdöda i de olika
 delarna af världen. De äro således
 utdöda i de olika delarna af världen.
 De äro således utdöda i de olika
 delarna af världen. De äro således
 utdöda i de olika delarna af världen.

8/3-63

Olidan slag av råpsor. Var suichare hade sin egen typ av råpsor. Den vanligaste typen av råpsor hade blivit skapt, men längre tillbaka i tiden fanns en typ som kallades "aleskafteråpsor", skapten var av al. och var bredare nedtill.

Hästråpsor med böjda stälpinne och låga hjul började att användas omkring 1915. Ståpsor började att användas omkring 1925-1930 för att samman draga klöven vid hälsning.

Särskilda råpsor för lång, sjögräs eller präkenskatter var ej förekommit här.

Räpsor tillverkades här av en räpsmakare som även gjorde "licorv" (licorve) av Karl Petersson i Köpans by Söndby socken. Han dog 1954 men vi har ännu kvar några av hans räpsor som var berömda för att vara lätta och goda att räpsa med. Tillverkningen var ej så svår. Kålen för pinnarna bonades med bax. Söndriga räpsor lagades för det mesta av lantbrukarna själva. Gick någon eller några pinnar av tog man hem räpsan och lagade den. Räpsan och licorv såldes även på marknader. Men Karl Petersson hade en cykel och för omkring och sålde i byarna här omkring. Han brukade ha med sig 10-15 räpsor och 4-5 licorv när han gav sig iväg. De brukade kosta 1.25 på 1930-talet och 2.50 1940 och senare.

Numera finnes inga handgjorda räp-
snar att köpa. Fabriksgjorda räpsnar har dock
en del lanthandlaren till försäljning.

Konsten att räpsa. Man fattade räpsan
med båda händerna, den ena handen med
rättsidan upp och den andra handen med
avriggsidan upp. En van räpsares bytte alltid
höger- eller vänsterhand.

För brjade ungdomarna att hjälpa till vid
räpsning i 8-års åldern. Numera var det
urg i huvudsak kvinnfolken som räpsade.

Det ansågs främligt att räpsa illa och
en räpsares son var man om sin anse-
ende gjorde alltid sitt bästa. En van räp-
sare skulle hinna med att räpsa efter två
slätterkarlar.

Om vägen brukade man alltid räpsa
slätterängarna från lön och ris detta

benämndes att "risvänta". Man använde samma räfsor som till höet. Och med att slätten av ängarna upphört så förekommer ej risväntningen. Man förekommer dock ännu att man slår något av slätten-ängarna.

Vid slätten räfsades höet sammant i "bredor" (det lades på de slättaste ställen på ängen och där det var bäst med solken, däremellan finräfsades. Vid vändning av höet användes alltid räfsa och höet skulle alltid vändas i strängen och skulle vändas mot solen, hur den stod på dagen.

Bland brukade man skjuta ihop höet med räfsan upp och nedvänd.

Vid sädesbärgningen användes ej räfsa däremot handräfsades stubbåkeru innan hästräfsan kom till användning.

Räpsan även på trösklogen före i tiden
eller då man tröskade med tröskverk
som kördes med häst och då hade man
en räpsa och tog emot halven så fort den
gick igenom tröskverket, detta kallades
att "räpsa undan"

Förvaring. När räpsorna ej användes skulle
de ej stå i solen utan på en skuggig och
sval plats, detta för att de ej skulle torka
ihop och pinnas ut lossna.